

Barnes Bogen

Lad de småe Børn komme til mig! Mart. 10 13-16.

SMITTEBØGEN - GØRBER - ST. LOUIS

No 4 }

April 1878.

{ 4. Hæft.

En Salme.*)

(Oversat fra Lybft af B. Aftenhold.)

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Lad mig nu dig tilhøre,
Trofaste Herre Gud!
Lad Intet mig forføre,
Hold fast mig ved dit Bud!
Du selv mig Veien vise,
Giv mig Bestandighed!

Derfor vil jeg dig prise
Udi al Evighed.

O, Jesu, Liv i Live,
Min Glæde og min Trost!
Dig vil jeg mig hengive,
Du har mig dyrt forlost!
For mig du gik i Døden,
For mig du stred og led,
Du frelste mig af Nøden
Og vandt mig Salighed.

*) Af 1ste Vers findes en lidt forskjellig Oversættelse i Landstads Salmebog (No. 47). Saavel Landstads som J. N. Skaaris "Norske Salmehistorie" (ogsaa Missourisyndens Salmebog) angive Dr. Nikolaus Selnecker (1587) som Versets Forfatter. Missourisyndens Salmebog er tilføjet 2 Vers (den her meddelte Oversættelses 2 sidste), hvis Forfatter an givt er ukendt. B. A.

O Helligaand, min Trøster,
Mit Lys i Verdens Nat,
Bed dig jeg mig forlyster
I Jesu, Troens Stet,
Lad mig ham frit bekende
I Trængsel og i Nød,
Indtil min sidste Ende, —
Ejænt mig en salig Død!

Lille Svend og hans Lam. (Af Onkel Adam.)

Hvor smukt og vakkert er det lille Vindu der mod Ost! — hvor Morgen, naar det er klart Veir, ser man Himlen over Skoven straalende i berolende røde og gule Farver, og snart skinner Solen i egen høie Person gjennem de smaa Kluder, og dens Straaler spille paa Moderens blanke Kaffe-kande og paa et Billede paa Væggen, som forestiller Frelseren som Barn — den lille, kjære Jesus, Børnens Ven. Alt dette havde lille Svend saa ofte set henne fra sin Seng i Stuens mørkeste Krog, og altid havde han følt sig saa glad over Guds klare Sol, som varmer og lyser over den hele Jord.

Staffels lille Svend var en Skrantning — han havde aldrig været rask, kjendte ikke til andet end at ligge paa sin Seng eller en Gang imellem krybe op for at titte igjennem Vinduet og se, hvor grønt der var udenfor, hvor Hønegebyrdens Grøne gnyngede for Vinden, og hvor den lille Bæk i Dalen glimrede i Dagslyset.

Der oppe paa Himlen gik en hel Flok hvide Smaastjer, der lignede en Haarehjørde, som langsomt blev drevet fra Ost til Vest.

“Mor! det er smaa Lam!” raabte Svend fornoiet og pegede paa de soldhvide Stjer, som gik i Flok over Himlens blaa Ege. “Lille Svend vil vogte de smaa Lam, ja det vil han!”

Men over Bækken laa en tæt, hvid Taage, der om Natten havde lagt sig der. Den bestod af det samme som de hvide Lam, Svend holdt saa meget af, en Jordens Dunst — og dog paa samme Tid en Himlens Dug. Jord og Himmel ere begge lige gode om disse Stjer, som svæve mellem dem begge, og som snart lægge sig som Taager over Jorden, snart svæve let oppe i det uendelige Himmeltum.

Nu stiger Taagen langsomt i Veiret, det er Lyset, som løfter den op fra den trange Dal, hvor den ligesom ved Trolddomsmagt har ligget bunden hele Natten, men hvorfra den styr, saa snart Himlens Sol ser ned paa den og spørger: “Vil du ikke komme op til mig?”

“O! hvor det er sjønt,” sagde lille Svend; “nu stiger Taagen op, bare jeg kunde sidde paa Stjernen og følge med, saa skulde jeg passe de

smaa Lam der oppe; for de maa da have en Hyrde lige saa vel som Lammene her. Moder, kunde du ikke lade Svend følge med derop? Han vilde saa gjerne!”

“Det vil Gud sørge for,” sagde Moderen, idet hun tog sin lille Dreng paa Skjød; — “ser du naar vi rigtig lænkes efter og holde meget af Lyset, saa skal vi ogsaa en Gang forvandles og løstes af Guds Kjærlighed op til Lyset i Himlen.”

Dg saa var det en Gang en tidlig Morgenstund — lille Svend havde ikke haft No hele Natten, han havde længtes efter Morgenrøden, efter Lyset og vist hundrede Gange spurgt: bliver det snart Morgen? Begynder det ikke snart at blive rodt og gult over Skoven? Begynder Taagen over den lille Bæk ikke at stige i Veiret?

“Nei, endnu ikke, Barn; men snart.”

Dg den lille Dreng betragtede med matte Bine den halvmørke Nattehimmel. “Moder! Taagen vil ikke lette, mon den vil blive liggende hele Dagen? Jeg vilde saa gjerne — Moder, du ved, at jeg er saa lille og let, at jeg nok kunde sidde paa Stjernen ligesom paa en Seng med Bomuld — saa blødt; saa blødt; det vilde ikke gjøre ondt, som det gjør, naar jeg bare vender mig her i Senger.”

“Mor, lad mig sidde her og se, naar Solen staar op, og saa — naar Taagen løfter sig, lad mig saa følge og sig: Farvel, lille Svend, hils Fader, hils lille Brita og lille Ole, som er der oppe i Forveien — Na gjør det!”

Dg med uforsvændt Blik betragtede den lille Dreng den mørke Himmel, til det begyndte at blive rodt over Skoven, og Morgensoolen kastede sine første Straaler paa den over Dalen hvilende Taage, som da strax begyndte at stige til Veirs og snart svævede frit i den blaa Luft.

Da smilede lille Svend: — “Se Mor, der seiler Stjernen, nu følger Svend med.”

Dg det lille trætte Hoved lagde sig op til Moderens Bryst. Dinene kulkede sig, og intet Vanddrag mærkedes fra de blege Læber.

“Lille Svend! du kjære Barn, nu sit du dit Pusle oplydt — stig op med den bløde Stjerne — høit, høit op og vogt dine smaa Lam der oppe.”

Det var en Sorgens, men ogsaa en Glædens Stund, da lille Svend løftedes op fra

den mørke Dals Skygger, op mod det evige Lys, paa den lette Sommerfj, der blev klarere og klarere, jo højere den steg.

"Farvel, lille Svend, farvel!"

Fjilid.

(Fra Engelft ved D. C. H.)

En god Kone var ude at besøge Fattige i London paa en kold Vinterdag. Hun var ifærd med et Forsøg paa at aabne Døren til et Værelse i tredje Etage i et usfælt udseende Hus, da hun hørte indensfra en spæd Stemme, som sagde: "Træk Snoren høit op — træk Snoren høit op!" Hun saa op og fik Die paa en Snor; hun drog i den, saa at den løstede Klinken, og Døren aabnede sig ind til et Værelse, hvor hun fandt to halvnoagne Børn ganske alene. De saa ud til at være forfrosne og sultne.

"Tage I Paas paa eder selv, Smaabørn?" sagde den gamle Kone.

"Nei, Madam, Gud tager Vare paa os," svarede den ældste af Børnene.

"I have ingen Fjld i Dvnen paa denne kolde Dag. Fryse I ikke?"

"Ja, naar vi fryse meget, krybe vi under Tæppet, og jeg lægger mine Arme om Tommy, og Tommy lægger sine Arme om mig, og saa sige vi: "Nu jeg lægger mig til No, og da blive vi varme," sagde den lille Pige.

"Og hvad have I saa at spise, om jeg maa spørge?" sagde Gjesten.

"Naar Bedstemor kommer hjem, bringer hun os Noget. Bedstemor siger, at vi ere Guds Spurve, og han har tilstrækkeligt for os; og derfor spise vi hver Dag, "Fader vor," og "giv os idag vort daglige Brød!" Gud er vor Fader."

Den gode Kone fik Laarer i Dinene. Hun havde undertiden selv følt Frygt for, at hun kunde komme til at sulte ihjel; men disse to smaa "Spurve", siddende alene i det kolde øverste Værelse, gav hende en Lærdom om Tilid til Guds Magt, som hun følte, at hun ikke kunde glemme saa snart.

Den rette Søndagspynt. Naar Moderen i gamle Dage pyntede sit Barn om Søndagen, sagde hun: "Saaledes som jeg smykker dig udvortes, saa smykke Gud dig indvortes!" Naar hun satte Søndagskranden paa Datterens Hoved, sagde hun: "Saaledes sætte engang Jesus Kristus den evige Livsens Krone paa dig i Himmelen!" Naar hun iførte Barnet Søndagskjolen sagde hun: "Saa Mange, som ere døbte til Kristum, have ført Kristum."

R. H. Caspari.

Kristi Begravelse.

I Grüneberg blev en liden Gut syg; hans Lærer besøgte ham og spurgte ham: "Er du ikke bange for Graven? Graven er mørk." — "Nei," svarede Gutten, "i Graven er Himmelen, siden den Herre Kristus har lagt i den."

Belgjørenhed.

"Hvo, som ved at gjøre Godt, og gjør det ikke, ham er det Synd", saa sluttede Moderen sin Læsning af Skriften for Børnene denne Gang, og hun gjentog atter med Estertryk dette Sprog af Jac 4, 17 for dem. "Og I vide ogsaa, at vi ikke blot skulle være Ordets Hørere, men ogsaa dets Gjørerere. Altsaa, den, som ved at gjøre Godt, hvad skal han?"

"Han skal ogsaa gjøre Godt," svarede Haakon og Mathilde; "ellers gjør han Synd."

"Bide da I, kjære Børn, om noget Godt, som I kunne og skulle gjøre?"

"Ja," sagde Børnene; "vi have i Børnebladet hørt om, hvormange der trænger til Præster og Skolelærere, og vi maa derfor være med og give til vore Skoler."

"Glemmer ikke dette, Børn! Der er ogsaa meget andet Godt, vi skulle gjøre. Tidene ere haarde, mange fattige Menneffer ere i Nød Mon der ikke ogsaa kunde være Noget nær os, som hungver og fryser, der ikke har Klæder til at komme i Kirken eller sende Børnene i Skole, og maaste endog ingen gode Bøger med Guds Ord i Huset?"

"Jeg saa en saadan fattigKone igaar," sagde Mathilde. "Hun havde saa daarlige Klæder paa og saa saa bleg ud."

"Ja, hun bor ovenpaa i det gamle Hus derborte," sagde Haakon, "Manden har næsten ikke havt Arbejde i hele Vinter, og Konen har været syg længe. Jeg vil give Manden mine nye Strømper."

"De ere for smaa," indvændte Mathilde; "jeg skal strikke ham et Par."

"Jeg vil give dem mit nye Uldskjærf," svarede Haakon. "Kan jeg, Mamma?"

"Og jeg vil give den lille Pige alle de Klæder, som jeg er voxet ifra. Tror du ikke det, Mamma?" sagde Mathilde.

"Vi skulle høre efter, hvad de stakkels Folt trænger," sagde Moderen, "og saa skulle vi finde sammen, hvad vi have at give dem."

Og saa fandt de snart meget, som de kunde undvære, og som de fattige Folt trængte vel til,

Da Børnene kunde neppe vente, til Moderen blev ferdig at følge dem over til den fattige Familie. Haakon bar en stor Bylt Klæder, Mathilde Mad og Forfriskninger i en stor Kurv.

Jeg ved ikke, hvem der var mest glad, den fattige, svage Kone, da hun med sit lille Barn

paa Armen aabner Døren og ser de Tre komme med saamange gode Ting til Hjælp i Nøden, eller Haakon og Mathilde og deres Moder ved at bringe denne Hjælp og glæde og trøste de Fattige i deres Nød.

"Saligter det heller at give end at tage." Ap. Gj 20, 35.

Jesu Nedtagelse af Korset.

D Hjertens Æ, og Sorg at se,
Som maa et Hjerte skære,
At de Guds enbaarne Son
Dod iil Graven hære !

D store Nød! Kristus er dod,
Paa Korset ihjellsagen!
Lægges nu i Graven ned
I sit Fordelagen.

D Menneſte ! din Udfærd ſe!
Du voldte ham den Vaande ;
Ihi for dine Synders Etyld
Dygav Kriſt ſin Aande.

Se det Guds Lam med Spot og Skam
Her ligger bloddænkent !
Se, din Løſer har ſit Liv
For din Frelſe ſkjæntet !

O salig hver, som skjønner her,
Hvad Doffer stort er skjænket!
Herlighedens Herre selv
er i Graven sænket!

O Jesu fød, min Trost i Nød,
Jeg beder dig med Taarer:
Hjælp, at jeg indtil min Død
Længes til d'g saare!

O Jesu fød, min Trost i Nød,
Jeg beder dig med Smerte:
Hjælp, at jeg indtil min Død
Giver dig mit Hjerte!

“Ivende Gange har Jesus været rig i sin Armod's Dage. Første Gang strax efter sin fattige Fødsel, da de Rige fra Ofterland ofrede Guld, Røgeelse og Myrha; og nu efter sin forjædelige Død, da en Rik begraver ham, og en Fornem salber ham med dyrebare Specerier; ja en rig Josef har afløst den fattige Josef, der stod ved Krybben, og kostbare Klæder maa nu være de Evob, hvori hans til Forherligelse modne Legeme bliver indviklet.”

B e s e r.

“Men dette staar her for os Alle til et Exempel, at vi skulle efterfølge denne Josef og Nitodemus, og, naar Kristus hænger paa Korset, det er, naar Evangeliet bliver forfulgt, og de arme Kristne derfor plagede, skulle vi træde frem, og, uden at ændse Tyranneres Vrede, prise Guds Søn og hans Ord og ære det med offentlig Besejelse, indtil den døde Kristus kommer tilsyne ved sin herlige Opstandelse, og de misnørdige, foragtede og frygtsonne Kristne da atter blive trostede og fremtræde med deres Besejelse.”

L u t h e r.

Den stakkels Jakob.

En ugudelig Mand, som ved Epil og Driif havde ødelagt hele sin Formue, gif en Dag ved Strandbredren med sin lille Søn Jakob. Denne var meget sulien og streg efter Mad. “Bliv du tie stille, Gut,” sagde Faderen, “kan jeg finde Brod her i Sandet til at stille din HungerSnød?” Det stakkels Barn ryttede over hele sit Legeme;

thi Faderens Stemme var haard, og hans Dine gnistrede. De gif en lang Tid uden at flge noget til hinanden. Barnet slog Dinene ned for ikke at lade sig mærke med de Taarer, som trillede ned over hans magre, udhulede Kinder. Faderen lod til at have skrækkelige Ting isinde. Han vakkede som en Drukken og formaaede ikke at holde sig opreist. Pludselig udstødte Barnet høie Skrig, det kunde ikke holde sig længere: “Brod, lidt Brod, Fader!” raabte det. Den grusomme Fader, anklaget af sin egen Samvittighed, greb i et Anfald af Naseri og Fortvivelse Barnet og kastede det langt ud i havet og skyndte sig derpaa bort.

Det kunde synes som et Tilfælde, men det var ved Guds underlige Styrelse, at der ude i Vandet flød et Stykke Træ, som Barnet fik fat i og holdt sig fast ved. Vinden og Bølgerne drev Træstykket med Barnet længere og længere bort fra Landet henimod et Krigsskib, som laa for Anker ude i Bugten. En Matros paa Skibet fik se Barnet, kastede sig strax i Vandet, svømmede hen til det, og det lykkedes ham at bringe det ombord. Man begyndte at udspørge Drengen, som kunde være omtrent fire Aar gammel. Han fortalte, at han hed Jakob, men var forresten ikke istand til at meddele nogen tilfredsstillende Oplysninger om sig selv. Saa kaldte man ham den stakkels Jakob og beholdt ham paa Skibet.

Da den Lille var lærvillig samt venlig og tjenstagtig mod Alle, fik Skibsmandskabet ham snart kjær, og Enhver vilde gjerne stille med ham og sørge for ham. Nogle Officerer bevirkede, at der blev gjort et Sammenstød, for at han kunde faa en omhyggelig Opdragelse. Han blev sat i Skole, var lærvillig og slittig, blev omstøder Saarlæge ved den kongelige Flaade og opfyldte troelig sit Kald. Ved sin Fjerde og Digtighed skjøndt han var ung — lindrede og helbredede han Manges Saar og Smertes. Blandt de Syge paa Skibet, som han havde under Behandling, var ogsaa en noget gammel Mand, hvis Saar lod til at være dødeligt. Den unge Læge anvendte den yderste Flid og Omhu paa hans Helbredelse, men Alt syntes forgæves. Den Saarede, der forstod, at hans Ende nærmede sig, kaldte Lægen til sig og sagde: “De har vist mig saa megen Deltagelse, at jeg anser det for min Pligt at efterlade

Dem den eneste Skat, som jeg endnu besidder i Berdea." Han overrakte h m derpaa en Bibel og vedl v saaledes: "Denne Bog sæt jeg af en gudsfrygtig Kone. Den har aabnet mine Dine, saa at jeg ved Guds Naade er kommen til at se min Glendighed og mine store Feilstrin og er tillige bleven befriet fra Syndens str ffelige Magt og Herredomme. I denne Bibel fandt jeg Frelsens Bei, mine Synders Forladdelse ved Jesum Kristus, Fred og Ro i Samvittigheden, der forhen blev saa stærkt foruvroliget, og den herligste Trost i Ulykkens Dage. Derfor beder jeg Dem at modtage denne Bibel, og gib denne maa lede Dem paa den Bei, som jeg desværre saa s ldig har fundet." Her taug han, en str ffelig Hemmelighed syntes at trykke hans Hjerte. Det var som svævede han mellem Trangen til ret at aabne sit Hjerte og Frygten for at bekvende en Forbrydelse. Denne indre Kamp varede dog kun en liden Stund; han vendte roligt sit Blik mod Himlen og fortalte derpaa med svag og afbrudt Stemme alle sit forbigangne Livs Forbildelser. Han lagde heller ikke Skjul paa, at han havde kastet sit eget Barn ud i Havet, da det grædende bad om Bred. "Min Gud, er det muligt," raabte den unge Saarl ge, hvis Forvirrelse var stegen til det Høieste; "sig mig, paa hvilken Rykt af England stede det?" "Imellem Norwich og Yarmouth", svarede Oldingen forbauset; thi han begreb ikke, hvad der kunde bevæge den unge Mand saa heftigt. "Dg hvortl nge er det vel, siden dette stede?" "Omtrent 23 Aar." "Dg hed ikke dette Barn Jakob?" raabte Bregen der, nu kom i den yderste Spænding "Jakob, jo det var hans Navn," svarede Oldingen endnu mere forbauset. "Min Fader, saa velsign din Søn," sagde Ynglingen, idet han knælede ned foran den D endes Seng. "Gud har igjen fort os sammen for at vise mig din Anger og dit Haab." Det er lettere at tænke sig Oldingens Tj lsler end at beskrive dem. En lang Stund laa han taus og vovede neppe at tro sine egne Dine og frygtede for, at denne salige Dr m snart skulde ophøre. Endelig vendte Tankerne klart tilbage, og han udspurgte det unge Menneske om alle de Omstændigheder, han vidste at erindre sig. Han kom da til

den Overbevisning, at den, der stod for ham, virkelig var hans egen Søn. Taarerne brød hastig frem i de næsten udsulte Dine, og han raabte: "Herre, nu lade du din Tjener fare i Fred!" Dg endnu samme Dag døde han i sin Søns Arme, lovprijsende Gud. Denne uventede og forunderlige Begivenhed ajorde et saadant Indtryk paa den unge Køge, at han fort efter besluttede sig til at forlade Sotjenessten og berede sig til at prædike Guds Ord for sine Medmennesker.

Mange Aar derefter fortalte engang en  rverdig Herrens Tjener denne Historie for en  nd gtig Forsamling i Brighton, og da han bemærkede det bevægende Indtryk, Beretningen gjorde paa de Tilstedeværende, reiste han sig med en venlig glad Straaleglands i sine Dine, medens et Par Taarer gl ndede i Dietrogene, og sagde: "Mine Herre og Damer, i e g e r d e n s t a l l e l s J a k o b !"

Men det være langt fra mig at rose mig, uden af vor Herres Jesu Kristi Kors, formedelt hvem Verden er mig forsf stet og jeg Verden.

Gal. 6, 14.

Engang spurgte en Yngling sin Bedstefader, hvad det vilde sige, "a t v   r e V e r d e n f o r s f   s t e t." "Gaa ud paa Kirkegaard, den," sagde den Gamle, "raab paa de Døde og sig: Kom ud, det er den s jonne Mai, Himmelen er blaa og Smaafuglene syng." "Ynglingen gif b rt, og da han kom tilbage, sagde den Gamle: "Hvad svarede de?" "Intet." "Gaa atter bort," b d den Gamle, "sald paa de Døde og sig: Uveiret er n r, skynder Eder at komme under Lag, s vend det bryder l s." Da Ynglingen kom tilbage, spurgte den Gamle igjen: "Hvad svarede de?" "Intet." "Gaa gaa atter bort og ros dem, og dersom de ikke høre, saa stjeld dem." "At, min Fader," svarede Ynglingen, "det vil ogsaa være forgjæves, de ville ei svare mig paa Noget." Da sagde den Gamle: "Se, min Søn, at spørge ligesaa libet efter Verdens Lyst og Sorg, dens Tillokkelser og Trudsel, dens Nos og Daddel som de Døde, det betyder at være Verden forsf stet."

Gaade.

Mit F   r s t e er et Vand,
Mit A n d e t er et Dyr,
Mit H e l e er for sand
En tung og klobset Fyr.

Et Regnespøkke.

Fordeler de nedenstaaende ni Tal saaledes i nedestaaende ni Rum (Kvadrater), at ethvert Tal indtager et af de ni Rum; men det samme Tal maa ikke forekomme mere end en Gang. Naar saaledes fordelt, da adderer (lægger sammen) de 3 Tal i hvilken som helst Retning: fra Venstre til Høire, fra Oven til Neden og fra det ene Hjørne til det andet. Kommer da altid 15 ud som Sum, saa er Løsningen rigtig. Hvem vil forsøge det?

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

Paa "Børnenes Jubeloffer"

fremdeles modtaget:

Fra Iowa Distrikt:

Ved Mrs. Synneva Grothe, Le Roy, Minn., \$1.52; ved Pastor S. Neque, Spring Grove, fra hans egne Børn \$3, og fra Emma Knoff 50 Cts.; fra A. A. Mayne, Ft. Dodge, 30 Cts.; ved Pastor Sando fra Børn i Mid-ros Mgh., Sac. Tex., \$1.25. Tilsammen \$6.57.

Fra Minnesota Distrikt:

Ved Pastor Mellby fra hans egne Børn \$2; fra Gullik Knutsens do. \$1.25, og Hans Paulsens do. \$1.35; ved Pastor Borge fra forskellige Børn \$1.40; ved Pastor Berben, Offer fra Børn i Hoff Mgh., Minn., \$10; ved Pastor Forde fra Børn i Syd Wild Rice Mgh., 45 Cts.; fra Marie Holmen i Nordre Cheyenne do. 50 Cts.; ved Pastor Strem fra Mathias og Anne Knutsen, Willmar Mgh., Minn., \$1. Tilsammen \$17.95.

Fra Østre Distrikt:

Fra Laura Bruns, Ft. Washington, 25 Cts.; ved Pastor Meling fra Lewis, Elisabeth og Melvin Bry \$1.20; Fra Harald Evenzens Børn Henry, Josef og Klara i Scandinavia Mgh., Wis., 65 Cts.; fra August Halvorsen, Mishicott, 25 Cts.; ved Skolelærer

S. E. Dvergaard fra Skolebørn i Bennet Valley, Buffalo Co., Wis., \$2.25; ved do. fra do. i Thompson Valley do. do \$1; ved Pastor Møller fra Børn i Lyfter Mgh. do. do. \$6.86. Tilsammen \$12.46.

For alle 3 Distrikter er saaledes til mig i denne Maaned tilsammen kun indfommet \$36.92.

Desuden er fra Østlige Distrikt direkte til Stensland indsendt: Ved J. D. Dahlby fra Børn i Perry Mgh., Wis., \$20.85 og ved Pastor A. Jakobsen fra Børn i Adamsville, Wis., \$5.78. Tilsammen \$26.63. Totalsum for Maats \$63.61.

Jeg haaber, at vi i næste No. maa kunne bringe bedre Efterretninger, og at I, kjære Børn, benytte de 2 Maaned, som vi nu kun have igjen til vor Jubelhynde, til ret mange og rigelige Bidrag.

J. B. Frich.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet i

faaes fuldstændig for 40 Cents.
No. 2—12 indb. " 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet

faaes fuldstændig for 45 Cents.

NB. Begge Aargange sendes porto frit for denne Pris; Agenter erholde 10 pCt. Rabat, og i Pakke paa orer 10 Explr. 20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

4de Aargang, 1878

koster pr. Explr. 35 Cents.
Agenter, der selv holde Navneliste over de enkelte Abonnenter, erholde Bladet 3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts. pr Ex
— " " 10—49 " " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for skudsvis.

Restancer paa Bladet bedes indsendte strax.

Adresse: J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.